

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਸਤਿਯੁਗ ਦੀ ਪਹਿਲੀ - ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਹੈ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇ, ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਛੱਡ ਦਵੇ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਇਸ ਵਕਤ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਕੋਈ ਵੀ ਇੱਛਾ ਜਾਂ ਚਾਹਣਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਕਿਉਂ?
- ਉੱਤਰ:-** ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥੀ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇੰਨਾ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਜੋ ਕੁਝ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਉਹ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ, ਬਿਲਕੁਲ ਬੈਗਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਉੱਚੀ ਚੀਜ਼ ਪਾਓਗੇ ਤਾਂ ਖਿੱਚੇਗੀ, ਫੇਰ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਫੱਸਦੇ ਰਹੋਗੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮਿਹਨਤ ਕਰ ਪੂਰੇ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇ ਉਦੋਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲੇਗੀ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਇਹ 15 ਮਿੰਟ ਜਾਂ ਅੱਧਾ ਘੰਟਾ ਬੱਚੇ ਬੈਠੇ ਹਨ, ਬਾਬਾ ਵੀ 15 ਮਿੰਟ ਬਿਠਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੇ। ਇਹ ਸਿੱਖਿਆ ਇਕ ਹੀ ਵਾਰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਫੇਰ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗੀ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਆਤਮਾ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋ ਬੈਠੇ। ਇਹ ਇੱਕ ਹੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇੱਕ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤਾਰੇ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਬੇਰੇ (ਡੂਬੇਏ)। ਇੱਥੇ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਪ ਵੀ ਦੇਹੀ ਹੈ ਨਾ। ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਦੇਹੀ ਬਣ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਵੀ ਉਹੀ ਕਰਨਗੇ ਜੋ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਭਾਤੀ ਹੋਣਗੇ। ਭਾਤੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦੇ ਹੈ ਨਾ, ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ। ਇਹ ਗੱਲ ਬੜੀ ਸਮਝਣ ਅਤੇ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਹੈ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤੁਹਾਡਾ ਸਭਦਾ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫੇਰ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ ਵੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਸੰਸਕਾਰ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਤੋਂ ਹੀ ਸੰਸਕਾਰ ਹਨ। ਉਹ ਬਾਪ ਹੈ, ਇਹ ਤਾਂ ਸਭ ਮੰਨਦੇ ਵੀ ਹਨ। ਫੇਰ ਦੂਜੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਖੂਬੀ ਹੈ, ਜੋ ਉਸ ਵਿੱਚ ਔਰਿਜਨਲ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ। ਬੀਜਰੂਪ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਫੇਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਬੀਜਰੂਪ ਹੈ ਫੇਰ ਉਹ ਸੱਤ ਹੈ, ਚੈਤੰਨ ਹੈ, ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਸਾਰੇ ਝਾੜ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਝਾੜ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇੰਨਾ ਦਾ ਬੀਜ ਹੈ ਬਾਪ, ਜਿਸਨੂੰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਅੰਬ ਦਾ ਝਾੜ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਕ੍ਰਿਏਟਰ ਬੀਜ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ ਨਾ। ਉਹ ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਹੈ ਗਿਆ ਪਰ ਉਹ ਜੜ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਚੈਤੰਨ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਰਹਿੰਦਾ ਨਾ - ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਝਾੜ ਸਾਰਾ ਕਿਵੇਂ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਜੜ ਹੈ, ਉਸਦਾ ਬੀਜ ਥੱਲੇ ਬੇਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਚੈਤੰਨ ਬੀਜਰੂਪ। ਇਹ ਉਪਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਮਾਸਟਰ ਬੀਜਰੂਪ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਲੇਜ਼ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ। ਪੱਦ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਉੱਚ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਸ੍ਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉੱਚ ਪੱਦ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਸ੍ਰਗ ਵਿੱਚ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਹੈ। ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਰਾਜਾ, ਰਾਣੀ, ਪ੍ਰਜਾ, ਗ਼ਰੀਬ - ਸਾਹੁਕਾਰ ਆਦਿ ਇਹ ਸਭ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇ ਹੋਣਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਕੌਣ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਭਗਵਾਨ। ਬਾਪ ਫੇਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਜੋ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਪਲੈਨ ਅਨੁਸਾਰ। ਸਭ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਵਸ਼ ਹਨ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਵਸ਼ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਪਾਰ੍ਵ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਹੀ ਪਾਰ੍ਵ ਵਜਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਹੈ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਆਤਮਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਫਾਦਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਹੋਰ ਸਭਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬੁਦਰਜ਼। ਹੋਰ ਕੋਈ ਨੂੰ ਫਾਦਰ, ਟੀਚਰ, ਗੁਰੂ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਭਦਾ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਭੁੱਲਣੀਆਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ। ਪਰ ਬੱਚੇ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਜਿਵੇਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਝੱਟ ਸਥੂਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਇਹ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ? ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇ ਹਾਂ ਜਾਂ ਨਹੀਂ? ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਵਿੱਚ ਤਿੱਖਾ ਹੈ, ਐਕਟੀਵਿਟੀ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਡਾਇਰੈਕਟ ਕਹਿੰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਫੁੱਕ ਨਾ ਹੋ ਜਾਣ। ਅਫਸੋਸ ਵਿੱਚ ਨਾ ਪੈ ਜਾਣ ਕਿ ਇਹ ਬਾਬਾ ਨੇ ਕੀ ਕਿਹਾ, ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਕੀ ਕਹਿਣਗੇ! ਬਾਪ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਫੁੱਲਾਣੇ - ਫੁੱਲਾਣੇ ਕਿਵੇਂ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਾਰਾ ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਮਦਾਰ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਆਕੇ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਦੀ ਸਬਜੈਕਟ ਹੀ ਡਿਫੀਕਲਟ ਹੈ। ਬਾਪ ਯੋਗ ਅਤੇ ਨਾਲੇਜ਼ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਨਾਲੇਜ਼ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਹੀ ਫੇਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਇਹ ਚਾਹੀਦਾ, ਇਹ ਚੰਗੀ ਚੀਜ਼ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਖਿਆਲਾਤ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵਨਵਾਸ ਵਿੱਚ ਹੋ ਨਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਹੁਣ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਕੋਈ ਵੀ ਇਵੇਂ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਪਹਿਣ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਵਨਵਾਸ ਵਿੱਚ ਹੋ ਨਾ। ਜੇਕਰ ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਦੁਨਿਆਵੀ ਚੀਜ਼ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਖਿੱਚੇਗੀ। ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਖਿੱਚੇਗਾ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੈ ਮਿਹਨਤ। ਮਿਹਨਤ ਬਿਗਰ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਥੋੜੀ ਹੀ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮਿਹਨਤ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਕਲਪ -ਕਲਪ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋ, ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ।

ਰਿਜਲਟ ਪ੍ਰਤੱਖ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਟੀਚਰ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਫਲਾਣੇ ਨੇ ਚੰਗੀ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇੰਨਾ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਦਾ ਸੌਂਕ ਹੈ। ਫੀਲਿੰਗ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਲਾਸ ਤੋਂ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਹੋ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਫੇਰ ਤੀਸਰੇ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਜਿੰਨੇ ਤੁਸੀਂ ਨਜ਼ਦੀਕ ਆਉਂਦੇ ਜਾਓਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਜ਼ਰੂਰ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾਉਣਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਕੀ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਕੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਜਾ ਵੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਐਕਟੀਵਿਟੀ ਤੋਂ ਪਤਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇੰਨਾ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਲਵ ਹੈ ਬਾਪ ਨਾਲ। ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਲਵ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ, ਭਰਾ - ਭਰਾ ਦਾ ਨਹੀਂ। ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਲਵ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮਿਲਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਰਸਾ ਸਭਨੂੰ ਇੱਕ ਬਾਪ ਤੋਂ ਮਿਲਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣਗੇ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੀ ਇਹ ਹੈ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਤਾਕਤ ਆਵੇਗੀ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤਿਦਿਨ ਬੈਟਰੀ ਭਰਦੀ ਜਾਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਗਿਆਨ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਤੀਰ ਲਗਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤਿਦਿਨ ਤੁਹਾਡੀ ਉੱਨਤੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ - ਟੀਚਰ - ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ਜੋ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੇ ਨਾ ਸਕੇ ਹੋਰ ਤਾਂ ਸਭ ਹਨ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ, ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਬਾਪ, ਟੀਚਰ, ਗੁਰੂ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਪਾਰ੍ਵ ਵਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਕਸ਼ੀ ਹੋ ਵੇਖਦੇ ਹੋ। ਸਾਰਾ ਨਾਟਕ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਕਸ਼ੀ ਹੋ ਵੇਖਣਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਵੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕ੍ਰਿਏਟਰ, ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਐਕਟਰ ਹੈ। ਸਿਵਬਾਬਾ ਆਕੇ ਐਕਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਭਦਾ ਬਾਪ ਹੈ ਨਾ। ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਬੱਚੀਆਂ ਸਭਨੂੰ ਆਕੇ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਹਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਭਰਾ - ਭਰਾ। ਵਰਸਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕੁਝ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਇਹ ਸਭ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕੀ ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਗੋਇਆ ਘਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਗਿਆਨ। ਮਨੁੱਖ ਮੁਕਤੀ - ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦੇ ਲਈ ਜੋ ਕੁਝ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੈ ਗ਼ਲਤ, ਜੋ ਕੁਝ ਯੁਕਤੀ ਰਚਦੇ ਹਨ, ਸਭ ਹੈ ਗ਼ਲਤ। ਰਾਈਟ ਰਸਤਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਡਰਾਮਾ ਪਲੈਨ ਅਨੁਸਾਰ। ਕਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦਾ, ਬਾਬਾ ਸਾਡਾ ਮੁੱਖ ਖੇਲੇ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕੁਝ ਕਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦਾ ਹੀ ਰਾਈਟ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਹਨ ਗ਼ਲਤ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਵਿੱਚ 5 ਵਿਕਾਰ ਹੈ ਨਾ। ਥੱਲੇ ਹੀ ਉਤਰਦੇ - ਉਤਰਦੇ ਗ਼ਲਤ ਬਣਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੀ - ਕੀ ਰਿੱਧੀ - ਸਿੱਧੀ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਸੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਸਭ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਸੁੱਖ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਾਗ ਵਿਸ਼ਟਾ ਸਮਾਨ ਸੁੱਖ। ਪੈੜੀ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਤੇ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਝਾੜ ਤੇ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਵਿਖਾ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਤੁਹਾਡਾ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਫਲਾਣੇ - ਫਲਾਣੇ ਵਕਤ ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਕ੍ਰਾਇਸਟ ਫਲਾਣੇ ਟਾਈਮ ਆਵੇਗਾ। ਜੇ ਹੋਰ - ਹੋਰ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਕਨਵਰਟ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਧਰਮ ਹੀ ਚੰਗਾ ਲਗੇਗਾ, ਫੱਟ ਨਿਕਲ ਆਉਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਕੋਈ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲਗੇਗਾ ਤਾਂ ਉਹ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਹੀ ਕਿਵੇਂ ਕਰਣਗੇ। ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਹੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ, ਇਹ ਬੜੀ ਮਿੱਠੀ ਫਾਂਸੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਯੋਗ ਹੈ ਬਾਪ ਦੇ ਵੱਲ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਯਾਦ ਦੀ ਫਾਂਸੀ ਹੈ। ਫਾਦਰ ਤਾਂ ਉੱਪਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਹੀ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਵਾਈ ਤੋਂ ਪਰੇ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਭਨੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਕਾਲਾਂ ਦਾ ਕਾਲ ਹੋ ਗਿਆ ਨਾ। ਉਹ ਕਾਲ ਤਾਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਵੀ ਕਾਲ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ ਜੋ ਲੈ ਜਾਂਦਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਸਭ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਆਪੇਹੀ ਵਕਤ ਤੇ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹੈ। ਤੇ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਭਦਾ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਹੈ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ। ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਣ ਨੂੰ ਮਰਨਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ, ਆਤਮਾ ਚਲੀ ਗਈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਬਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਇਸ ਲਈ ਹਨ ਕਿ ਬਾਬਾ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਤੋਂ ਲੈ ਜਾਵੇ। ਇੱਥੇ ਸਾਨੂੰ ਰਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਪਲੈਨ ਅਨੁਸਾਰ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਇੱਥੇ ਅਪਾਰ ਦੁੱਖ ਹਨ। ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਛੀ - ਛੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਮਰਨਾ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ। ਸਭਦੀ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਵਾਈ ਤੋਂ ਪਰੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਕਾਲ ਨਹੀਂ ਖਾਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਆਦਿ ਜੋ ਵੀ ਹਨ ਉਹ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਫੇਰ ਵੀ ਹੋਣਗੇ। ਡਰਾਮਾ ਦੀ ਇਹ ਬੜੀ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਹ ਟੋਪ, ਇਹ ਘੜੀ ਜੋ ਕੁਝ ਇਸ ਵਕਤ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਉਹ ਸਭ ਫੇਰ ਹੋਣਗੇ। ਇਸ ਵਿਚ ਮੁੰਡਣ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜਗ੍ਹਾਫੀ ਰਿਪੀਟ ਦਾ ਅਰਥ ਹੀ ਹੈ ਹੁਬਹੁ ਰਿਪੀਟ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਫੇਰ ਤੋਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਉਹੀ ਫੇਰ ਬਣਾਂਗੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਉਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ - ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਹੋ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਇੰਨਾ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਰਸਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਬਾਪੂ ਗਾਂਧੀ ਜੀ ਵੀ

ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਨਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇੰਨਾ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਮੁੰਡੇ ਨਾ। ਬੋਲੇ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਜਾਂ ਦੇਵਤਾ ਆਦਿ ਕਹਿੰਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇੰਨਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਝਾੜ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਿਖਾਓ, ਵੇਖੋ ਇੱਕਦਮ ਪਿਛਾੜੀ ਖੜਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਭ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਜੜਜੜੀਭੂਤ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਵੀ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਵਿੱਚ ਖੜੇ ਹਨ, ਉਹੀ ਫੀਚਰਸ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਇੰਨਾ ਦਾ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਦੱਸੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਾਮ ਕਿੱਥੋਂ ਦੀ ਆਇਆ? ਇਹ ਹੈ ਪਤਿਤ, ਉਹ ਹੈ ਪਾਵਨ। ਉਹ ਪਾਵਨ ਦੇਵਤਾ ਹੀ ਫੇਰ 84 ਜਨਮ ਲੈ ਪਤਿਤ ਮਨੁੱਖ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣਾ - ਇਹ ਬਾਪ ਦਾ ਹੀ ਕੰਮ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਬੜੀ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਸਮਝਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਹ, ਉਹ ਬਣਦੇ ਹਨ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ, ਫੇਰ ਉਹ 84 ਜਨਮ ਲੈ ਇਹ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇੰਨਾ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਬੈਠ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ। ਇੰਨਾ ਦਾ ਵੀ ਘਰਾਣਾ ਹੈ ਨਾ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ, ਰਾਧੇ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵੀ ਹਨ। ਪਰ ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਰਾਧੇ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਪਹਿਲੇ ਪ੍ਰਿੰਸ - ਪ੍ਰਿੰਸੇਜ਼ ਹਨ ਜੋ ਫੇਰ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬੇਗਰ ਟੁ ਪ੍ਰਿੰਸ ਬਣਨਗੇ। ਪ੍ਰਿੰਸ ਸੇ ਬੇਗਰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੀ ਸਹਿਜ ਗੱਲ ਹੈ। 84 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਇੰਨਾ ਚਿੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਯੁਗਲ ਹਨ ਇਸਲਈ 4 ਭੁਜਾਵਾਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰੂ ਹੈ ਨਾ। ਇੱਕ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਦੈਵੀਗੁਣ ਵੀ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਲਈ ਪਤੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛੋ ਜਾਂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੋਂ ਪਤੀ ਦੇ ਲਈ ਪੁੱਛੋ ਤਾਂ ਝੱਟ ਦੱਸਣਗੇ ਇੰਨਾ ਵਿੱਚ ਇਹ ਖਾਮੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਤੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਅਸੀਂ ਦੋਨੇ ਠੀਕ ਚੱਲਦੇ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਕਿੱਸੇ ਨੂੰ ਤੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਦੋਨੇ ਇੱਕ - ਦੋ ਦੋ ਮੱਦਦਗਾਰ ਸਾਥੀ ਹੋਕੇ ਚਲਦੇ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਡਿਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਦਲਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਭ ਹੈ ਆਸੂਰੀ ਸੁਭਾਅ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਹੈ ਦੈਵੀ ਸੁਭਾਅ। ਇਹ ਸਭ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਅਸੁਰਾਂ ਅਤੇ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਯੁੱਧ ਲੱਗੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਕਿਵੇਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਾਸਟ ਗੱਲਾਂ ਜੋ ਹੋਕੇ ਗਈਆਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੈਠਕੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਕਹਾਣੀਆਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਤਿਉਹਾਰ ਆਦਿ ਸਭ ਇੱਥੇ ਦੇ ਹਨ। ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਮਣਾਏ ਜਾਂਦੇ। ਇਹ ਸਭ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬੱਚੇ ਬਹੁਤ ਪੁਆਇੰਟਸ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਨਾਲੇਜ਼ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਹੈ। 7 ਰੋਜ਼ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਧਾਰਨ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਅਟੈਸ਼ਨ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇਸ ਬੇਹੱਦ ਨਾਟਕ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸਾਰੇ ਨਾਟਕ ਨੂੰ ਸਾਕਸ਼ੀ ਹੋਕੇ ਵੇਖਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੁੰਡਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਨਾ ਆਏ।

2. ਆਪਣੇ ਆਸੂਰੀ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦੈਵੀ ਸੁਭਾਅ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇੱਕ - ਦੋ ਦਾ ਮਦਦਗਾਰ ਹੋ ਕੇ ਚੱਲਣਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਤੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਿਲਾਰਾਮ ਨੂੰ ਸਮਾਕੇ ਇੱਕ ਨਾਲ ਸ੍ਰਵ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਆਤਮਾ ਭਵ: ਨਾਲੇਜ਼ ਨੂੰ ਸਮਾਉਣ ਦਾ ਸਥਾਨ ਦਿਮਾਗ ਹੈ ਪਰ ਮਾਸੂਕ ਨੂੰ ਸਮਾਉਣ ਦਾ ਸਥਾਨ ਦਿਲ ਹੈ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਆਸ਼ਿਕ ਦਿਮਾਗ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਸੱਚੀ ਦਿਲ ਵਾਲਿਆਂ ਤੇ ਰਾਜ਼ੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਦਿਲ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਦਿਲ ਜਾਣੇ, ਦਿਲਾਰਾਮ ਜਾਣੇ। ਜੋ ਦਿਲ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਜਾਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਹਨਤ ਘੱਟ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਦਿਲ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦੇ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਇੱਕ ਨਾਲ ਸ੍ਰਵ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਪਲੇਨ ਬੁੱਧੀ ਹੋਕੇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਨਵੀਆਂ ਵਿਧੀਆਂ ਟੱਚ ਹੋਣਗੀਆਂ।
